

РЕШЕНИЕ

№ 404

гр. София, 06.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав,
в публично заседание на 05.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **5277** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба Д. В. Н., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], ул. „инж. С. С.“ № 1, ап. 13, чрез процесуални представители адв. С. П. и адв. В. П., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 24-0286-000017 от 06.03.2024 г., издадена от мл. автоконтрольор към ОДМВР-С., РУ-К., с която заповед, на основание чл.171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, на Д. В. Н. е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ за срок от шест месеца.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, липса на компетентност поради недоказана компетентност на издалия заповедта, както и неспазване на установената форма поради недопустимо припокриване на лицето издало оспорваната заповед и това съставило АУАН № 1073274 от 06.03.2024 г. На следващо място в жалбата се твърди за съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като е наложена принудителна административна мярка срещу Д. Н., който не е собственик на превозното средство. На четвърто място жалбоподателят посочва, че наложената мярка е в противоречие с материалноправните разпоредби, поради невяра и неизяснена фактическа обстановка, изложена в мотивираната част на ЗППАМ, тъй като жалбоподателят не е управлявал автомобила. Жалбоподателят посочва, също че

наложената ЗППАМ несъответствие с целта на закона, тъй като административният орган не е имал правото, нито задължението да издаде Заповед, без да е налице обективно и безпристрастно отразяване на фактическите обстоятелства и обективната истина. По изложени в жалбата съображения е направено искане за отмяна на оспорената заповед, като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, представлява се от процесуалния си представител адв. П., поддържа жалбата. Изразява становище, че акта е отменен с резолюция от 14.03.2024 г., която е антидатирана и същата не е стигнала до знанието на жалбоподателя. Претендира разноски по делото и адвокатско възнаграждение в минимален размер.

Ответникът по жалбата – Б. И. Д., мл. автоконтрольор РУ-К. към ОДМВР-С., редовно призован за съдебно заседание, не изпраща представител по делото и не взема становище по основателността на оспорването.

Административен съд – София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: На 06.03.2024 г., Б. И. Д., мл. автоконтрольор към ОДМВР-С., РУ-К., съставил Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № GA 1073273 срещу жалбоподателя Д. В. Н., за това, че на 05.03.2024 г., около 22.55 часа, в [община], на път Ш-811, /Б.-С./ - Опицвет, управлявал лек автомобил „М. ЦЛС 500“ с рег. [рег.номер на МПС], с посока на движение от центъра на [населено място] към ВП 81, на изхода от [населено място], при извършена проверка се установило, че водачът управлявал МПС, без да притежава свидетелство за правоуправление на МПС отнето/иззето по стеснен административен ред с влязла в сила ЗППАМ с № 23-4332-005659, с което бил нарушил чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП. С акта били иззети като доказателства СРМПС №[ЕИК] и два броя регистрационни табели с [рег.номер на МПС].

Въз основа на АУАН била издадена оспорената в настоящето производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от Закона за движението по пътищата, въз основа на която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство” за срок от шест месеца.

Обжалваната Заповед за прилагане на ПАМ била връчена на жалбоподателя на 06.03.2024 г., а жалбата срещу нея подадена, чрез административния орган на 19.03.2024 г. с № Ури 286 000-1722 по описа на РУ К. до Административен съд – София област. Образувано било административно дело № 380/2024 г., което е изпратено по подсъдност в Административен съд София-град и на 28.05.2024 г. е образувано под адм. дело № 5277/2024 г. по описа на съда.

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка.

Приложени са справки за нарушител/водач на Д. В. Н. и А. Б. Г..

В справката на Д. Н. е посочено: в таблица „Мотивирани резолюции“ под № 3, в бланков номер: „24-0286-М000014, ОДМВР С. РУ-К.“, от акт: „GA1073273“, дата на съставяне: „14.03.2024 г.“, дата на влизане в сила: „29.03.2024 г.“, нарушена разпоредба: „чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП“ и статус: „влязъл в сила“.

В справката на А. Г. е посочено: в таблица „ЗППАМ-и“ под № 1 в ЗППАМ №/ дата на съставяне: „ЗППАМ № 24-0286-000017/06.03.2024 г., ОДМВР С., РУ-К., дата на връчване 21.03.2024 г.“, от документ: „GA1073273/06.03.2024 г.“, нарушени разпоредби: „чл.150а, ал.1 от ЗДвП“, санкционни разпоредби: „чл. 171, т. 2а, б. „а“

прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца, отнети документи СРМПС №[ЕИК] и 2 регистрационни табели с [рег.номер на МПС] “ и статус „връчен“.

По делото е приложена и Мотивирана резолюция с № 24-0286-М000014 от 14.03.2024 г. на началник РУ в ОДМВР С., с която прекратява административнонаказателно производство по акт за установяване на административно нарушение серия ГА №1073273 от 06.03.2024 г. против Д. В. Н., ЕГН [ЕГН], който е нарушил чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП на осн. чл. 54, ал. 1, т. 9 и чл. 33, ал. 2 от ЗАНН, тъй като били установени признак/признаци на извършено престъпление по чл. 343в, ал. 3 от НК. В резолюцията е посочено, че на осн. чл. 54, ал. 6 от ЗАНН мотивираната резолюция не подлежи на връчване, а съгласно чл. 54, ал. 7 от ЗАНН не подлежи и на обжалване.

Приложена е и ЗППАМ с № 24-0286-000017 от 06.03.2024 г., издадена от мл. автоконтрольор към ОДМВР-С., РУ-К., с която заповед, на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, на А. Б. Г. е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ за срок от шест месеца. Въз основа на нея е издадено наказателно постановление № 24-02860-000135 от 16.04.2024 г. на началник РУ К. при ОДМВР С., с което на осн. чл. 177, ал. 1, т. 3, б. „а“ от ЗДвП на А. Г. е наложена глоба в размер на 100.00 лева.

Разпитани в качеството на свидетел А. Б. Г. в разпита си заявява, че е собственик на лек автомобил „М.“ и на 05.03.2024 г. около 22.40 часа управлявал автомобилът си в [населено място]. С него бил и Д. Н.. Спрял автомобила на банкета, отстрани в дясно, тъй като имало проблем с колата, изгасили автомобила и разменили местата си с Н., който седнал на шофьорското място, за да види дали има колата проблем и какво свети по таблото. В този момент дошъл патрулиращ автомобил от К., поискал им документите за проверка. Направили тестове за алкохол и наркотици на Д. Н., които били отрицателни. Н. получил акт, а той не получил, въпреки че обяснили, че Д. Н. не е карал автомобила, което написали и в сведението. Свалени били регистрационните номера на колата. След около седмица свидетелят получил обаждане от кварталният полицай, за да му бъде връчен акт. Актът бил вече на негово име, но му бил връчен със задна дата.

По делото е разпитан в качеството на свидетел и Б. И. Д., младши автоконтрольор в РУ К., който заявява, че спрял автомобила, който се движел от [населено място] към [улица]. Полицейският автомобил се движил срещу този лек. През цялото време наблюдавали лицата и никой не е излизал от колата. Колегата му бил и с боди камера. На шофьорското място било лицето без книжка, а до него собственикът на автомобила. Извършили проверка и в районното управление съставили необходимите документи. Било им обяснено, че момчето без книжка се е качило в колата, за да установи някаква повреда на автомобила. При издаването на ПАМ допуснал техническа грешка, като вместо да въведе ЕГН – то на собственика на автомобила, въвел това на неправоподобния водач. След това не знаел какво е станало.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт.

Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване - на 19.04.2024 г. и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество, жалбата се явява основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и т. 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена и приета като доказателства Заповед № 507з-2035 от 14.04.2022 г. на ВПД Директор на ОДМВР С., с която на основание т. 3 от Заповед № 8121з-1524/09.01.2016 г. на Министъра на вътрешните работи, чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и писмо рег. № 3286р-15326 от 30.03.2022 г. на ГДНП е оправомощил да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по чл. чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, б. „а“, т. 2а, б. „б“, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 от ЗДвП, в. 7 - младши автоконтрольори II-I степен от сектор „Пътна полиция“ и РУ при ОДМВР С.. Настоящият съдебен състав, приема обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП № 24-0286-000017 от 06.03.2024 г., за издадена от материално и териториално компетентен административен орган и в рамките на предоставените му правомощия.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, за постановяване на мотивиран административен акт.

Съдебният контрол, за материална законосъобразност на оспорения административен акт, обхваща преценката дали ли са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл. 22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон /чл. 23 от ЗАНН/.

В настоящият случай, приложената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0286-000017 от 06.03.2024 г., е издадена на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или

административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или т. 4 или по реда на чл. 69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Видно от текста на закона, субектите на мярката по чл. 171, ал. 1, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е собственик на превозното средство.

От приложената по делото ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, че на 05.03.2024 г. около 22.55 часа на път III-811, Б.-С.-Опицвет, е спрял за проверка движещият се лек автомобил „М. ЦЛС 500“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на А. Б. Г. с ЕГН [ЕГН] като при проверката е установено, че автомобилът се управлявал от лицето Д. В. Н., който е неправоспособен водач.

Настоящият съдебен състав приема, че наложената на жалбоподателя принудителна административна мярка, която е в хипотезата на чл.171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП не е наложена на собственика, чието превозно средство е управлявано от лице, което е неправоспособен водач, а е наложена на лице, непритежаващо свидетелство за управление – неправоспособен водач.

От събраните по делото доказателства включително и от разпита на свидетеля Б. Д., младши автоконтрольор в РУ К. при ОДМВР С. се установи, че контролният орган при издаването на заповедта за прилагане на принудителна административна мярка е посочил не името и ЕГН – то на собственика на автомобила, а това на неправоспособният водач.

Следва да се посочи, че съгласно разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач. Според чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, за да има право да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

Не е спорно и от приложените по делото доказателства се установява, че Д. В. Н. не притежава свидетелство за управление на МПС, тъй като е отнето/иззето по стеснен административен ред с влязло в сила ЗППАМ № 23-4332-005659. Спорно по делото е, че жалбоподателят не е управлявал горепосоченото моторно превозно средство. Приложена е мотивирана резолюция с № 24-0286-М000014 от 14.03.2024 г. на началник РУ в ОДМВР С., с която прекратява административнонаказателно производство по акт за установяване на административно нарушение серия ГА №1073273 от 06.03.2024 г. против Д. В. Н., ЕГН [ЕГН], който е нарушил чл. 150а, ал.1 от ЗДвП на осн. чл. 54, ал. 1, т. 9 и чл. 33, ал. 2 от ЗАНН, тъй като били установени признак/признаци на извършено престъпление по чл. 343в, ал. 3 от НК.

Съдът приема, че установяване наличието на хипотезата на чл. 343в, ал. 3 от НК по отношение на Д. Н. не е предмет на настоящото административно дело, а същата следва да бъде установена по наказателно правен ред, при който следва да бъде установено Д. Н. дали е лице, което е управлявало моторно превозно средство в срока на изтърпяване на принудителна административна мярка за временно отнемане на

свидетелството за управление на моторно превозно средство.

Съгласно чл. 54, ал. 6 от ЗАНН, препис от резолюцията, с която се прекратява административнонаказателното производство на основание ал. 1, т. 1 – 8, се връчва на: 1. лицето, срещу което е съставен актът за установяване на административно нарушение; 2. пострадалия от нарушението, ако е направил искане пред наказващия орган за обезщетяване на причинените му вреди, като се уведомява за възможността да предяви иска си по общия ред и 3. собственика на вещите, когато с резолюцията е извършено разпореждане с веществени доказателства или са отнети в полза на държавата вещи, а той не е лице по т. 1 от ЗАНН.

В настоящият случай резолюцията, с която се прекратява административнонаказателното производство е на основание чл. 54, ал. 1, т. 9 от ЗАНН, в случаите на чл. 33, ал. 2 от ЗАНН, а именно при констатиране на признак/признаци на извършено престъпление административнонаказателното производство се прекратява, а материалите се изпращат на съответния прокурор. Нормата на чл. 54, ал. 1, т. 9 от ЗАНН не е в хипотезата на чл. 54, ал.6 от ЗАНН и същата не подлежи на връчване на някое от посочените лица.

В нормата на чл. 54, ал. 7 от ЗАНН е посочено, че резолюцията, с която се прекратява административнонаказателното производство на основание чл. 54, ал. 1, т. 1 – 8, подлежи на обжалване и протест по реда на ЗАНН. С оглед на приложена разпоредба чл. 54, ал. 1, т. 9 от ЗАНН от административнонаказващият орган, също изключва мотивирната резолюция, с която се прекратява административнонаказателното производство да подлежи на обжалване.

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо свидетелство за управление /неправоспособен водач/, като законодателното решение за налагане на ПАМ е на собственика на ППС, чието превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо СУМПС съотв. от правоспособен водач /в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. „а“, предл. последно от ЗДвП/, се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т.н. управлението на притежавания от него автомобил от правоспособен водач. В настоящият случая оспорената ПАМ наложена на лице, което не е собственик на автомобила, по същността си представлява нарушение на закона, което води до незаконосъобразност на процесната ЗПАМ.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е основателна, поради което оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка, като постановена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при неправилно приложение на материалния закон, в несъответствие с целта на закона и при неспазване на регламентираното като основен принцип изискване за съразмерност по чл. 6 от АПК, следва да бъде отменена, като незаконосъобразна.

С оглед изхода на спора право на разноски възниква за жалбоподателя на

основание чл. 143, ал. 1 от АПК. Същият чрез процесуалният му представител е претендирал съдебни разноси, в размер на 10 лева за заплатена Държавна такса и 500.00 лева за процесуално представителство, осъществено от адвокат. Настоящият съдебен състав счита, че въз основа на конкретната правна сложност на производството, следва да бъде определено адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева. При определяне на размера на адвокатското възнаграждение, което следва да бъде заплатено от ответника, съдът съобрази задължителния характер на тълкуването на чл. 101, пар. 1 ДФЕС, дадено с Решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС, съгласно което приетата от Висшия адвокатски съвет като съсловна организация Наредба № 1/09.01.2004 г. относно задължителните минимални размери на адвокатските възнаграждения, е равнозначна на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи, забранено от член 101, параграф 1 от ДФЕС, имащ директен ефект в отношенията между частноправните субекти и пораждащ правни последици за тях, като е посочено, че подобни действия водят до увеличаване на цените в ущърб на потребителите, което разкрива достатъчна степен на вредност по отношение на конкуренцията. Ето защо, настоящият съдебен състав намира, че не са задължителни за съда, определените с приетата от Висшия адвокатски съвет Наредба № 1 от 09.01.2004 г. минимални размери на адвокатските възнаграждения. Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП. С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Д. В. Н., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0286-000017 от 06.03.2024 г., издадена от мл. автоконтрольор към ОДМВР-С., РУ-К., с която заповед, на основание чл.171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, на Д. В. Н. е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ за срок от шест месеца.
ОСЪЖДА ОДМВР С., РУ-К. да заплати на Д. В. Н., ЕГН [ЕГН], сумата от 310.00 лева, представляваща съдебни разноси.
Решението е окончателно.
СЪДИЯ